

Sygn. akt V CSK 700/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku D. D. i K. D.

przy uczestnictwie T. S.A. w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 1599/13,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddającego ich wniosek o ustanowienie na rzecz uczestnika postępowania służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawców. Sądy obu instancji podzieliły zarzut uczestnika, że doszło do zasiedzenia przez niego powyższej służebności.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołali się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. a istniejące, ich zdaniem, istotne zagadnienia prawne przedstawili w formie sześciu pytań dotyczących kwestii związanych ze służebnością przesyłu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pełnomocnik skarżących przedstawił w rozpoznawanej skardze kasacyjnej sześć takich samych pytań, jakie przedstawił w kilkudziesięciu innych skargach kasacyjnych wniesionych w sprawach toczących się z jego udziałem i dotyczących podobnych wniosków (porównaj między innymi sprawy V CSK 465/13, V CSK 615/13, V CSK 667/13, V CSK 117/14, V CSK 141/14, V CSK 142/14, V CSK 143/14, V CSK 144/14 i V CSK 151/14). Sąd Najwyższy odmawiając we wszystkich tych sprawach przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych stwierdził, że wszystkie zagadnienia przedstawione przez skarżących zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy.

Podzielając to stanowisko należy wskazać, że pytanie 1 zostało rozstrzygnięte uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r. III CZP 79/02, a stanowisko zajęte w tej uchwale ugruntowane zostało w wielu następnych orzeczeniach, w tym w uchwale z dnia 7 października 2008 r. III CZP 89/08 oraz w postanowieniach z dnia 30 października 2013 r. V CSK 497/12 i z dnia 14 czerwca 2013 r. V CSK 321/12. Natomiast pytania 4, 5 i 6 znalazły rozstrzygnięcie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13

i jej szerokim uzasadnieniu oraz w kolejnych orzeczeniach (porównaj między innymi postanowienia z dnia 26 czerwca 2013 r. II CSK 626/12 i z dnia 29 kwietnia 2014 r. V CSK 456/13 i uchwałę z dnia 24 lipca 2013 r. III CZP 36/13).

Pozostałe pytania nie zostały związane z jakimkolwiek przepisem prawa, jak również nie zostały poparte stosowną argumentacją prawną, a ich pobieżne uzasadnienie wskazuje, że wynikają z nieuwzględnienia istoty zarzutu zasiedzenia i jego celu oraz charakteru i skutków wyroku zapadłego w wyniku uwzględnienia takiego zarzutu i jako takie z pewnością nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.